

Sygn. akt OSD 3/16

Postanowienie
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 17 lutego 2016 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Miodońska
Sędziowie: r. pr. Krystyna Bąkowska (sprawozdawca)
r. pr. Krystyna Skotowska-Tomkiewicz

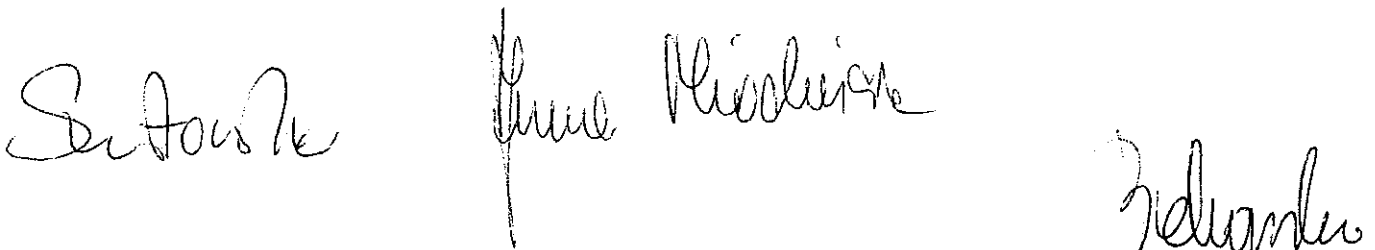
Protokolant: apl. radc. Sonia Stanik

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Danieli Sosin

W sprawie zażalenia A. Ł. na Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 grudnia 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie skargi na czynności radcy prawnego

Po rozpoznaniu zażalenia Sąd postanowił:

- I. utrzymać w mocy Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 grudnia 2015 r., w sprawie umorzenia dochodzenia,
- II. kosztami postępowania w kwocie 1.489,60 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

[REDACTED]
OSD 3/16

Uzasadnienie

Do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDACTED] w dniu 18 stycznia 2016 r. wpłynęło zażalenie pokrzywdzonego Syndyka masy Upadłości [REDACTED] uci postanowienia Zastępcy rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED] z dnia 30.12.2015r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie [REDACTED]

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 17 lutego 2016 r. stawiała się pokrzywdzona [REDACTED] wraz z pełnomocnikiem, obwiniona radca prawny [REDACTED] wraz z obrońcą radcą prawnym [REDACTED] oraz zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Zastępca Rzecznika OIRP [REDACTED] Postanowieniem z dnia 30.12.2015 r. na podstawie art.17§ 1pkt2) i 3) k.p.k. w zw. z art.74.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. (t.j. Dz.U. 2015 ,poz.507 ze zm.) umorzył dochodzenie w sprawie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zastępca rzecznika wskazał, iż cyt. „W ustalonym stanie faktycznym i przy zgromadzonym w niniejszym postępowaniu materiale dowodowym zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie stwierdził popełnienia przez radcę prawnego [REDACTED] czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane, jako przewinienie dyscyplinarne” nadto w dalszej części uzasadnienia wskazał iż cyt: ”Zarzut naruszenia przez pełnomocnika przepisów ustawy o radcach prawnych oraz postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez zamieszczenie w wezwaniu z dnia 24 lutego 2014 r. skierowanym do Pani [REDACTED] groźby, nie znajduje uzasadnienia w świetle okoliczności przedmiotowej sprawy oraz wyjaśnień złożonych przez obwinioną i świadka.

Radca prawny [REDACTED] działając jako pełnomocnik [REDACTED] skierowała do skarżącej jako syndyka masy upadłości wezwanie z dnia 24 lutego 2014 r. do złożenia oświadczenia oraz wydania dokumentów w którym to wezwaniu wskazała, iż w przypadku nie wydania dokumentów należących i będących własnością [REDACTED] w terminie 3 dni liczonym otrzymania wezwania sprawa zostanie skierowana na drogę

postępowania karnego z przytaczając art.276 k.k. oraz art.278 par.1 k.k. Zdaniem zastępcy rzecznika „powyższe oświadczenie radcy prawnego nie naruszało prawa (...) i zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie znalazł podstaw do zmiany zajętego wcześniej stanowiska i uznania, że radca prawny [REDAKTOWANE] popełniła czyn, który można by zakwalifikować, jako przewinienia dyscyplinarne”.

Na powyższe Postanowienie w dniu 18.01.2015 r. złożyła zażalenie pokrzywdzona [REDAKTOWANE], w którym zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art.7 k.p.k. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, że obwiniona w wezwaniu z dnia 24 lutego 2014 r. zawarła jedynie informację o podjęciu przez klienta decyzji o skierowaniu sprawy na drogę postępowania karnego, które nie naruszało prawa, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że obwiniona wyznaczając syndykowi termin do zwrotu dokumentów pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania karnego, groziła syndykowi masy upadłości [REDAKTOWANE] upadłości likwidacyjnej [REDAKTOWANE] postępowaniem karnym, które to zachowanie wyczerpuje znamiona przewinienia z art. 27 ust. 7 oraz art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne ustalenie, że obwiniona nie popełniła przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art.27 ust.7 oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, i umorzenie dochodzenia w sprawie wnosząc o uchylene zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2016 r. pokrzywdzona podtrzymała swoje stanowisko wnosząc o uznanie, że czyn popełniony przez obwinioną stanowi przewinienie dyscyplinarne. Pełnomocnik obwinionej radcy prawnej [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] wniósł o umorzenie dochodzenia w sprawie oraz podtrzymuje w całości stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego podkreślając, że obwiniona nie popełniła zarzuczanych jej czynu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wnosząc o utrzymanie w mocy postanowienia z dnia 30.12.2015 r. wskazując, iż po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania i ponownej analizie materiału dowodowego w sprawie w ocenie

zastępcy rzecznika brak jest podstaw do przedstawienia zarzutów radcy prawnemu [REDACTED]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDACTED] zważył co następuje:

Istotą niniejszego postępowania odwoławczego było zbadanie, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, w ramach prowadzonego ponownie postępowania wyjaśniającego, dokonał prawidłowej oceny faktycznej i prawnej sprawy, w kontekście treści wniesionego przez pokrzywdzoną zażalenia tj. czy radca prawny [REDACTED] dopuściła się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na wyznaczeniu syndykowi terminu do zwrotu dokumentów pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania karnego, które to zachowanie w ocenie skarżącej wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego z art. 27 ust.7 i art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Odnosząc się do podniesionego w zażaleniu zarzutu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył przede wszystkim na treść i charakter wezwania z dnia 24 lutego 2014 r. skierowanego do syndyka masy upadłości [REDACTED] w upadłości likwidacyjnej. Złożona do akt sprawy kopia wezwania z dnia 24.02.2014 r. wzywająca do złożenia oświadczenia oraz wydania dokumentów przez syndyka masy upadłości w ocenie zastępcy rzecznika oraz Okręgowego Sądu dyscyplinarnego w niniejszym składzie nie uzasadnia iż doszło do tzw. deliktu dyscyplinarnego. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego stanowisko zastępcy rzecznika dyscyplinarnego wyrażone w zaskarżonym Postanowieniu należało uznać za trafne i uzasadnione. Słusznie bowiem wskazał w uzasadnieniu postanowienia zastępca rzecznika, iż „groźba” o której mowa w art.27 ust.7 KERP i w § 16 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu winno wypełniać ustawowe znamiona występku stypizowanego w art.190 §1 Kodeksu Karnego, a przywołane wyżej przepisy nie odwołują się do pojęcia groźby bezprawnej określonej w art. 115 § 12 kodeksu karnego, która obejmuje zarówno groźbę popełnienia przestępstwa (groźba karalna), jak i groźbę spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego, lub jego osoby. Nadto oceniając znamię "uzasadnionej obawy spełnienia groźby", należy wziąć pod uwagę także wzajemne relacje istniejące między sprawcą a pokrzywdzonym (wyr. SN z 7.10.2008 r., III KK 153/08, Biul. PK 2009, Nr 1, poz. 15).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż zamieszczone przez obwinioną w wezwaniu sformułowanie skierowane do pokrzywdzonej według oceny OSD

w świetle art. 27 ust.7 KERP stanowi dozwoloną informację o ewentualnym skierowaniu sprawy do organów ścigania i nie jest groźbą w rozumieniu przywołanych wyżej przepisów prawa karnego oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zastępca rzecznika prawidłowo ocenił zebrany

materiał dowodowy i prawidłowo przyjął iż analiza treści wezwania skierowanego do [redacted] syndyka podmiotu prawnego nie pozwala przyjąć i przypisać radcy prawnemu [redacted] przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.27 ust.7 KERP. W kontekście niniejszej sprawy Sąd Dyscyplinarny zważył na fakt, że po uzupełnieniu materiału dowodowego o zeznania świadka [redacted] stan faktyczny sprawy nie uległ istotnej zmianie i nie miał wpływu na treść ponownie wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Odnosząc się do zarzutu przekroczenia swobodnej oceny dowodów przez Zastępcę Rzecznika Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że sama Skarżąca w skardze i w toku zeznań nie podważała merytorycznej treści wezwania a jedynie osobisty czując się urażona takim sformułowaniem pisma przez pełnomocnika spółki. Zważyć należy na tę istotną okoliczność, iż radca prawny jest zobowiązany wykonywać polecenia Mocodawcy i podejmować wszystkie prawem dozwolone działania w celu ochrony jego interesu. Co skutkowało wystosowaniem w imieniu swojego Mocodawcy wezwania do syndyka masy upadłości

Zważając zatem, że zachowanie radcy prawnej w niniejszej sprawie było uzasadnione formalnie i merytorycznie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się naruszenia przez radcę prawną [redacted] zasad dyscypliny zawodowej. W konsekwencji stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, wyrażone w postanowieniu z dnia 30 grudnia 2015 r. [redacted] należało uznać za trafne i tym samym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął je jako własne i w całości je podziela.

Utrzymując w mocy zaskarżone zarządzenie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [redacted] [redacted] uznał, iż wydane przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego – jest prawidłowe i znajduje oparcie w zebranych materiałach dowodowych.

O kosztach postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął na podstawie art.70.6 ustawy o radcach prawnych. (t.j.2015 poz.507 ze zm.)

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne, stronom nie przysługuje prawo złożenia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych.

